

Bedømmelsen af Afhandlingen, udbad Fakultetet sig Ministeriets Tilladelse til, at Hvervet som Censor og Opponent ex officio ved denne Lejlighed undtagelsesvis maatte overlades en enkelt Professor. I Skrivelse af 16. s. M. anbefalede Konsistorium dette Andragende, der blev bevilget ved Kirke- og Undervisningsministeriets Skrivelse af 24. s. M.

I et til Kirke- og Undervisningsministeriet indgivet Andragende anholdt Sognepræst J. Paludan-Müller om Tilladelse til at maatte disputere over en til Erhvervelsen af den filosofiske Doktorgrad af ham skreven Afhandling, uagtet han ikke havde første Karakter til theologisk Embedsexamen. I den af det filosofiske Fakultet i denne Anledning afgivne Erklæring, udtalte dette, at det ikke kunde anbefale Ansøgningen, da det altid havde stillet og fremdeles troede at maatte stille som uafviselig Betingelse i lignende Tilfælde den Fordring, at Forfatteren paa anden Maade havde aflagt fyldestgørende Beviser paa videnskabelig eller literær Dygtighed, hvilket i det paagældende Tilfælde ikke var Fakultetet bekjendt og heller ikke var anført af Andrageren; forsaavidt denne derhos hentydede til, at Fakultetet først kunde bedømme Afhandlingen og derefter afgjøre, om det vilde indrømme Forfatteren Ret til at disputere, maatte Fakultetet nu som tidligere bestemt modsætte sig en saadan Fremgangsmaade, der kunde lede til højest uheldige Konsekvenser. I Skrivelse af 6. Januar 1888 sluttede Konsistorium sig til Fakultetets Erklæring, hvorefter Ministeriet under 19. s. M. meddelte Andrageren, at det Ansøgte ikke kunde bevilges.

— Ved kgl. Resolution af 17. og 31. Maj 1888 blev det, efter Indstillinger fra det filosofiske Fakultet og Konsistorium, tilladt Adjunkt ved Metropolitanskolen, cand. philol. C. Jørgensen og cand. philol. R. O. Besthorn at disputere for den filosofiske Doktorgrad, uagtet de kun havde opnaaet Hovedkarakteren haud. illaudabilis til den filosofiske Embedsexamen.

— Da der af Kirke- og Undervisningsministeriet var bleven begjæret Konsistoriums Ytringer i Anledning af et med det lægevidenskabelige Fakultets Anbefaling til Ministeriet indsendt Andragende, hvori Tandlæge cand. med. & chir. V. Haderup anholdt om Tilladelse til offentlig at forsvare en af ham for den medicinske Doktorgrad skreven og af Fakultetet antagen Afhandling, uanset at han kun havde Karakteren haud. illaud. I. gr. til Embedsexamen, udtalte Konsistorium i Skrivelse af 9. Juli 1888 til Fakultetet, at Konsistorium havde indstillet til Ministeriet, at den ansøgte Tilladelse meddeltes, men ikke fandt det rigtigt, at der her havde fundet en Bedømmelse Sted af ovennævnte Afhandling, forinden Tilladelsen for Andrageren til at disputere for Doktorgraden var erhvervet, og at Andragendet ikke efter de gjældende Regler var bleven sendt gennem Konsistorium til Ministeriet. Ved kgl. Resolution af 21. s. M. blev der meddelt Kand. Haderup den ansøgte Tilladelse.

VI. Akademiske Højtideligheder.

1. Universitetets Reformationsfest og Afsløringen af Geheimekonferensraad, fhv. Professor, Dr. jur. J. N. Madvigs Statue.

Ved Skrivelse af 9. September 1887 bevilgede Konsistorium, at der i det til Reformationsfesten s. A. af Professor, Dr. med. Stadfeldt til Optagelse i Programmet udarbejdede Skrift til Minde om Fødselsstiftelsen, 1787—1887, optoges

en Tegning af den nuværende Stiftelse i dens ydre Form, saaledes at den derved foranledigede Udgift, anslaaet til c. 40 Kr., afholdtes af Konsistoriums Normalsum.

— Reformationsfesten højtidigholdtes Tirsdagen den 22. November 1887. Indbydelsesskriftet indeholdt en Afhandling af Professor, Dr. A. Stadfeldt: *Kjøbenhavns Fødselsstiftelse som Humanitets- og Undervisningsanstalt, 1787—1887, med en Indledning om Fødselshjælpens Udvikling i Danmark* (med et Prospekt i Træsnit af Fødselsstiftelsens Bygning), 55 S. 4to. Da Festdagen tillige var 100 Aars-Dagen efter R. C. Rasks Fødsel, holdtes Talen, en Mindetale over denne Sproggransker, af Professor, Dr. phil. Ludv. F. A. Wimmer.*)

Efter Festens Slutning begave Deltagerne sig med Hs. kgl. Højhed Kronprinsen og Universitetets Rektor i Spidsen ud paa Frue Plads, hvor en foran Universitetet oprejst Statue af J. N. Madvig blev afsløret under en Tale af den afgaaede Rektor, Professor, Dr. med. & phil. Julius Thomsen. Af Studenter-sangforeningen blev derpaa afsungen en af M. Rosing til denne Anledning forfattet Sang.

— Samme Dag lod Universitetet ved to af det filosofiske Fakultets Professorer en Krans ophænge paa Rasks Gravmæle paa Assistents Kirkegaard.

2. Universitetsfesterne i Anledning af Hs. Majestæt Kong Christian IX.'s 70 Aars Fødselsdag og 100 Aars-Dagen for Stavnsbaandets Løsning.

Efterat Konsistorium havde taget under Overvejelse, hvorledes de Mærkedage, der indtraf i Aaret 1888, skulde højtidigholdes, anmodede det i Skrivelse af 23. Maj 1887 Kirke- og Undervisningsministeriet om Tilladelse til, at Universitetet maatte fejre de i Aaret 1888 indtræffende Begivenheder: Hs. Maj. Kongens 70 Aars Fødselsdag og 25 Aars Regeringsjubilæum**) samt 100 Aars-Dagen for Stavnsbaandets Løsning paa en højtidig Maade. Konsistorium bemærkede i denne Anledning, at man havde tænkt sig Universitetets sædvanlige Fest i Anledning af Hs. Majestæt Kongens 70 Aars Fødselsdag holdt paa en noget højtideligere Maade end sædvanlig og med en ny Kantate; til Festerne i Anledning af de andre Jubilæer maatte man dernæst ønske udgivet Indbydelsesskrifter, indeholdende Afhandlinger angaaende de paagjældende Begivenheder og affattet særlige Kantater. Til Bestridelserne af de med Festerne forbundne Udgifter anmodede Konsistorium om, at der paa Finanslovforslaget for 1888—89 maatte blive optaget et anslaaet Beløb af 5000 Kr. Efterat Ministeriet under 6. Juni s. A. havde erklæret sig enig i, at ovennævnte Fester holdtes, anmodede Konsistorium Dr. phil. E. v. d. Recke og Forfatteren H. Drachmann om at forfatte Kantater, henholdsvis til Festen i Anledning af Hs. Majestæt Kongens 70 Aars Fødselsdag og til Festen ved 100 Aars-Dagen for Stavnsbaandets Løsning, samt Professor, Dr. phil. Hartmann om at komponere Musiken til førstnævnte og Komponist P. E. Lange-Müller til sidstnævnte Fest. Konsistorium anmodede derhos de statsvidenskabelige og historiske Professorer om at træde sammen i et Udvalg for at overveje og træffe Aftale om, hvem af disse der vilde paatage sig at skrive Programmet til og holde

*) Jfr. Univ. Aarb. f. 1886—87 S. 124.

**) Beretningen om denne Fest vil blive meddelt i Aarbogen for 1888—89.

Festtalen ved Festen i Anledning af 100 Aars-Dagen for Stavnsbaandets Løsning. Det førstnævnte Hverv blev derpaa overdraget Professor Falbe Hansen og det sidstnævnte Professor, Dr. jur. Joh's Steenstrup. Til Varetagelsen af de forskellige Arrangementer ved Festerne anmodede Konsistorium Professorerne Dr. med. & phil. Jul. Thomsen og Dr. jur. Joh's Steenstrup om at bistaa Universitetets Rektor. Da det viste sig nødvendigt til Udførelsen af Kantaten ved Festen i Anledning af Hs. Majestæt Kongens Fødselsdag at skaffe større Plads end sædvanligt til Studentersangerne og Orkestret, blev der i Universitetets Festsal i den op mod Konsistoriesalen vendende Halvdel opført en stor Tribune, der ogsaa benyttedes ved Stavnsbaandsfesten. Til Festerne blev det derhos fundet rigtigst at udsende særlige Indbydelser. Pladserne under Tribunen og paa Galleriet forbeholdtes Studenterne og Damer.

Festen i Anledning af Hs. Majestæt Kongens 70 Aars Fødselsdag holdtes den 12. April 1888 og overværedes af Hs. Majestæt Kongen Hs. Majestæt Dronningen, Ds. kgl. Højheder Kronprinsen og Kronprinsessen, Prins Valdemar og Prinsesse Marie, Prinserne Christian og Carl med Følge. Til Festen vare indbudte Ministrene, Landstingets og Folketingets Formænd og Viceformænd, Højesteret, Københavns Magistrat og iøvrigt Repræsentanter for Gejstligheden, Hær og Flaade, Ministerieembedsmænd, Kunstakademiet, Landbohøjskolen, Landhusholdningsselskabet, Grosserersocietetet og forskellige andre Institutioner. Universitetets Rektor, Professor, Dr. jur. W. Scharling holdt Talen*). Indbydelsesskriftet indeholdt en Afhandling af samme: »Værdilære I. Hvad bestemmer en Tings Værdi?» 107 S. 4to. Før og efter Talen afsang Studenterangforeningen nedenstaaende, af Dr. phil. E. v. d. Recke forfattede Kantate med Musik, komponeret af Professor, Dr. phil. J. P. E. Hartmann. Organist Otto Malling dirigerede og Solopartierne udførtes af kgl. Kammersanger Simonsen, Skuespiller Jerndorff og Kantor Bielefeldt.

I.

En Konges Haand har det plantet,

Kundskab Træ i vor Jord;

Stammen, han satte, blev Pantet

Paa Tankens Frihed i Nord.

Viet den blev i Vor Frue;

Den voxed fra Klerkes Tugt;

Men Gnisten af Vielsens Lue

Den gjemmer dog, aldrig slukt.

End lyder den danske Tunge

Fra Træet som Fugleslag;

Lyttende flokkes de Unge

End under dets brede Tag.

End hilses med Kvad, som tone,

En Dröt af Kong Christians Æt,

Som bærer hans Sværd og Krone

Med Gud, for Ære og Ret.

*) Trykt særskilt under Titel: „Danmark for 70 Aar siden“ paa Universitetsboghandler C. E. G. Gads Forlag. København 1888. 24 S. 8vo.

Sekler svandt; — de Tider ere fjerne.
 Da til Rom en Dannerkonge drog
 Og imod Forlov af Sixtus tog
 Til hos os at saae en Sandhedskjerne.
 Ei han skued, bøiet der for Paven,
 At en Ildskrift alt paa Væggen stod,
 Aned ei, at Gaven
 Skulde blive Værn mod Bispestaven,
 Staae Sanct Peders Eftermand imod.
 Fremad Tiden gik sin Kæmpegang;
 Andre Drotter skjønnede dens Trang,
 Tog hans Gjerning op i Fædrehaven.

Og priset være hans Herskerslægts,
 Som tog hans Ympe i Varetægt,
 At ei den blev kappet og stævnet, —
 Som værged Sandhedens Spire kjækt
 Og os den frodig og blomsterdækt
 Til Arv og Eie har levnet!
 Gav Gud end Væxt til den svage Vaand,
 Til Røgt han brugte dog Kongers Haand,
 Og deres Navne skal æres,
 Naar vidt med Glimt af den danske Aand
 Dens Frø over Verden bæres!

Er paa Jord vi som de Svage
 Vegne Fod for Fod,
 Et kan Ingen fra os tage:
 Aandens Storhed er tilbage;
 Den gav Danmark Bød.
 Her, hvor rige Minder huse,
 Hævder det sin Rang;
 Stærke Vinger om os suse,
 Endnu smiler Holbergs Muse,
 Oehlenschlägers Strenge bruse,
 Her med uskadet Klang.

Endnu Tycho's Stjerne skinner
 Her i Skolens Favn;
 Lauren i dens Glans omvinder
 Worms og Bartholiners Minder,
 Rasks og Stenos Navn.
 Rømers Aand og Madvigs sanker
 Endnu Hørething,
 Martensens og Ørsteds Tanker
 Trodse her end Tidens Skranker,

Fletter eviggrønne Ranker
Her i Kronens Ring.

Og som i Natten ved Sanct Hans,
Hvor Aftenglød og Morgenglands
I Kys hinanden møde,
Saa blander, Konge, sig og her
I Mindesolens Aftenskjær
En Haabets Morgenrøde:
Det Folk, der har en Aandens Skat
Som vor, har Himlen ei forladt,
Det kan ei lægges øde.

Og slaarer Dit Hjerte varmt, vor Drot,
For Danmark og hvad Stort og Godt
Dets Folkehjerte rummer,
Har Du med det som Yngling drømt,
Har Du som Mand hvert Bæger tømt
Med det i Fryd og Kummer,
Saa del det Haab, som fødes her!
Det styrke Dig i al Din Færd,
Naar Tidens Bølge skummer!

Tog Kronen, Konge, Du i tunge Tider,
Da Lykkens Drøm fra vore Øine gled,
Mens Havet brused høit fra alle Sider, —
Forgjæves var det ei, Du med os stred
Du lærte fattet os at bære Sorgen
Og see med Alvor frem imod en Morgen.

Og om det stormer end, — med Tro vi hylder
Dog Lyset, Du har skuet frem imod;
Det brede nu, naar Støvets Aar Du fylder,
Omkring Din Alderdom sin Mildheds Flod,
Det skjænke Dig at see med Fred tilbage
Og frem med Mod paa Dine Herskerdage!

Tynger end Kronen, den vorde Dig let
Ved det, som Gryet forjætter!
Det løfte Dit Sind, er Du mod og træt
Det kvæge og fylde Dit Aandedræt
Med Duft fra blomstrende Sletter!
Det lægge sent om Dit Navn sit Skin,
Naar selv Du skrives blandt Minder ind!

II.

Tider der var, da et Kæmpekuld
 Drog fra vort Hjem i Nord,
 Drog for at vinde Navn og Guld,
 Stride mod Christ for Thor.
 Kongen med Brynjen om bredden Bryst
 Høit i Lyftingen stod,
 Forrest selv i den hede Dyst,
 Først i Kræfter og Mod.
 Garderiges og Bretlands Magt
 Grued for Danskens Harm;
 Grækland selv i sin Hovmodspragt
 Lærte at ære hans Arm.

De Dage svandt for aldrig op at staae;
 Nu er ei Guld som Bytte mer at finde,
 Ei Riger for os udenlands at vinde,
 Og liden er den Jord, vi træde paa.
 Men indad, opad, maa vor Vandring gaae,
 Mod Aandens Tinder i det fjerne Blaa,
 Mod Tankens Dyb, hvor Sandheds Kilder rinde
 Om end vor Slægt skal sætte sig et Minde.

Dog har til Maal Du sat Dig, Drot,
 At virke kun i Stort og Smaat
 For Sandhed Ret og Ære,
 Og blev Du Maalet stedse tro,
 Da har Du Alt, hvad Saga fro
 Vil melde om de Konger, den har kjære.

Thi eier tidt den færre Ord
 For den, som ei vandt Navn af stor
 Ved Manges Ve og Vaade, —
 Den Drot, som tro mod Pligt og Ed
 Ei Andet vandt end Kjærlighed,
 Fik fremfor Nogen Kronen af Guds Naade.

Og traadte Du ei vidt paa Jord
 Som Oldtids Mænd i Blod Dit Spor
 Og skrev Dit Navn i Flamme,
 Fra Nevas Bred, fra Bretlands Kyst,
 Fra Hellas selv med sønlig Røst
 Dig signer nu et Kuld af Herskerstammer.

Bær da Spiret, Konge, som Du pleier,
 Dig til Hæder og Dit Land til Gavn!

Før i Fredens Gjerning os til Seier,
Opad, did, hvor Lysets Banner vaier;
Der en fager Fremtid end vi eier,
Som for Verden hædre vil vort Navn;

Der vor Abildgaard vil sig forynge,
Nye Skud vil bøde andres Tab,
Nye Frugter sig til Grenen klynge,
Nye Fugle mellem Løvet synge;
Om Din Tinding Hæderskrandsen slynge
Skal den danske Kunst og Videnskab!

Festen i Anledning af 100 Aars-Dagen for Stavnsbaandets Løsning holdtes den 20. Juni 1888 og overværedes af Hs. Majestæt Kongen, Ds. kgl. Højheder Kronprinsen og Kronprinsessen samt Prinserne Valdemar, Christian og Carl med Følge. Til Festen vare indbudne Ministrene, Landstingets og Folketingets Formænd og Viceformænd, Landstingets kongevalgte Medlemmer, Folketingets Medlemmer for Kjøbenhavns Amt, Højesteret, Kjøbenhavns Magistrat, Repræsentanter for Gejstligheden, Landhusholdningsselskabets Bestyrelse, Bestyrelsen for de samvirkende sjællandske Landboforeninger, Repræsentanter for flere andre Landboforeninger, Medlemmerne af Udstillingens Præsidium, Landbohøjskolenes Lærere, tredive Bønder fra Universitetets og Kommunitetets Gods m. Fl. Professor, Dr. jur. Jøhs Steenstrup holdt Talen*). Indbydelsesskriftet indeholdt en Afhandling af Professor V. Falbe Hansen: »Stavnsbaandsløsningen og Landboreformerne. Set fra Nationaløkonomiens Standpunkt. 1ste Del. Tiden fra 1733—1807 (med et Bilag) 161 S. 4to.« Før og efter Talen afsang Studenter-sangforeningen nedenstaaende af Forfatteren Holger Drachmann forfattede Kantate med Musik af Komponisten P. E. Lange-Müller. Recitationen udførtes af kgl. Skuespiller E. Poulsen og Solopartierne af Skuespiller Jerndorff og Cand. med. & chir. Grønlund.

I.

Herold.

Hilset være Folket! signet det ganske Land!

Hilset være Danmark!

Fred med vor Svanerede i Havets brusende Vand!

Kor.

Hilset være Kongen! vort Riges første Mand!

Herold.

Fred over al hans Gerning — hans Aftens blide Stund!

signet hans ædle Hjærte — hans Væsens ærlige Grund!

Kor.

Kongen og Folket leve!

*) Trykt i „Dagbladet“ Nr. 145 for Torsdagen den 21. Juni 1888 under Titel: „Bonden og Universitetet“.

Taget de har gennem Tiden
 tilsammen saa mangel Dyst;
 Skumring der faldt fra Striden —
 det bliver vel atter lyst!
 Har vi end Saarets Minder,
 dog Konge og Folk staar fast:
 tilsammen et Baand dem binder —
 og endnu det ikke brast!

Tvundet i løbende Tider
 smidigt og stærkt som Staal —
 Haanden, som i det slider,
 fremmer kun Slægtens Maal:
 at nærme Broder til Broder
 trods Byger og skiftende Vind —
 tvundet det blev af vor Moder,
 vort sejge, vort danske Sind.

Se, Bonden, vor faste Kærne,
 vor Grund i det brusende Vand,
 han luded, men vilde saa gerne
 staa frem som en oprejst Mand!
 Det skete! Og stander nu Striden
 om Frihedens Grænser og Art,
 saa maner den for os Tiden,
 hvor Trykket var tungt og svart!

De solgte ham som Kvæg fra Stald,
 de jog ham ud med Klaps og Knald;
 de bød — han lød,
 de slog — han drog
 det tunge, tunge, tunge Læs
 krumbojet over Jorden:

den var hans gamle Arvelod,
 den skulde højnet ham hans Hæss,
 den skulde græsset ham hans Stodd —
 men han blev Hovmarks Øget,
 han, Vikingen fra Norden!

Ak, Viking? — han hvis Verden blev
 den Mark, hvorpaa ham Fogden drev:
 Du ta'r, min Fa'r!
 den Gaard, Du faar!
 Du træller i dit Tøjreslag
 saa længe til Du styrter! —

Saa kredsede Trællen lydig rundt,
 stavsbunden under Nakkedrag,
 en Ud-Fart blev ham ej forundt:

kom han fra Hjemmet, bar han
kun Krig og Orlogs Byrder!

Der sov i Kongens Pragtpallads
en Yngling paa en haard Madras,
en Dreng — hvis Seng
var Straa — hvorpaa
de tunge, tunge Tanker kom
med Bud fra Bondens Smærte:
En Kron-Prins skal gaa Retsinds Vej,
jeg æsker mine Raaders Dom,
jeg følger dem, jeg frygter ej;
jeg løfter Danmarks Bonde
op til mit varme Hjærte!

Og det var gæve Dannemænd, som stod i Kongens Gaard
— Hjærtet sad dem paa det rette Sted —
de vejede Herrens gyldne Skjold mod Trællens usle Kaar
— de hjalp at løfte med:
De fatted Prinsens rakte Haand,
greb fast, som den, i trange Baand
og løste raskt dets Knuder —
da saa' de trindtom Hus og Hjem
af Røn' og Hundehul staa frem
med Sommersolens Glød i blanke Ruder!
Ja, mens et Sekel luded mod
sin Undergang i Borgerblod,
hvor Carmagnolen spilled op sit Stykke:
saa strøg der over Danmarks Land
en Friheds Brise, sund og sand,
og Kongen fandt sit Folk, og Folket Lykke!

Jeg er saa jævn en Bondemand,
mit Haar er blevet hvidt,
jeg holder af mit gamle Land,
har for det blødt og stridt!
Vel har jeg ej rejst langvejs om,
men jeg tør tro paa Andres Dom,
at staar vi end i meget her tilbage:
paa Frihed har vi liden Grund at klage!

Men jeg kan tage fejl deri —,
Vor Ungdom mener: Jo!
Jeg tror, den skyder Maal forbi --
hver maa nu ha' sin Tro!
Man bli'r jo, paa de gamle Aar,
lidt nøjsom medens Tiden gaar,

og beder — mens man la'er de Andre klage:
Gud vil bevare, hvad der er tilbage!

Vor Haand i din, Du gamle Bondemand,
men og i Eders, unge Mænd og Kvinder!
Hint Frihedsllys, som tændtes over Land,
ja, sikkert, det fandt Modstand, Tvivl og Fjender —
saa gør det Ny, hvor det sig bryder Vej!

Men lutter selvisk Modstand var det ej:
derom tør Saga med sin strenge Stift
i Marginen et Forbehold notere;

thi Klogskab vogter paa den mindste Rift
i gammel Lov og Hjemmel — og vi véd
fra før og nu, til Overflødighed,

at det er ikke let at reformere!

Dog, Haandslag, gamle Bondemand og I
de Unge, hvem I følger, hvor I sidder:
Vi samles om et stort, et Friheds Værk,
som har gjort Folkets bedste Kærne stærk!
Og Alma mater, som paa Folkets Skuldre hviler,
hun iler

med Kransen hid, at krone »den, som bød
»Stavnsbaandet skal ophøre,
»Landbolovene skal gives Kraft og Orden« —
men og at krone ham, »som nu er vorden
»den frie Bonde, oplyst, kæk og god,
»flittig og hæderlig« — saa lykkelig en Stand,

som nogen Borger i vort frie Land! —

Hun hilser denne Dag, vor høje Frue,
med festligt Samlingskor — med Krans om Flag —
med Ynglingflok

og Mænd i Arbejd graanet, om hvis Lok
Minerva trykked sine Kranses Blade!

Thi hvorhen Alma maters Skarpsyn skued,
selv under Landets Nød og Sorg og Tab,
saa' hun, i Kunst, i Videnskab,

den Aand, som frigjort op fra Folket lued!

I hendes Sale her sad Bondens Barn

som Lærling og som Lærer; Bondens Flid
gik Haand i Haand med Snillets Aand og Vid.

Rundhaandet gav hun — og med rund Haand tog

hun ind igen fra Høje og fra Lave:

og om end ingen »Folkevandring« drog

i hendes Haller ind, saa bød hun Folket
til Gæst paa hvad hun lærte og fortolked —

og hvem staar ej i Gæld for hendes Gave?

Nu sidder den Jordegods-Fru
 saa myndig og klog, og dog mild paa sin Gaard,
 hun søger af yderst Formue
 at lette de Pligtiges Kaar:
 Til Ungdommen, som hendes Sædemark slaar,
 hun hilser med Smil, og til Tak hun faar
 mangt trofast Haandslag tilbage;
 det vaager hun over, det gemmer hun hen
 til Vinterens mørknende Dage —
 og mælder sig Frihed som Allemands Ven,
 da kommer hint fredsæle Smil igen:
 nu vel! bliv sand,
 lys op for vort Land;
 tag Ørnen til Mærke, som staar paa min Gaard,
 og skuende opad med Vingerne slaar!
 Al Frihed kommer fraoven,
 som Lyset til Træet i Skoven!

II.

Herold.

Hilset være Folket! signet det ganske Land!

Kor.

Hilset være Danmark!

Herold.

Fred med vor Svanerede i Havets brusende Vand.
 Hilset være den største, hilset den ringeste Mand:
 Alle bygger de Riget, Alle det frelse kan!

Kor.

Friheden over dem Alle!

— Efter Indbydelse deltog Universitetets Lærere i det samme Dag foranstaltede Festtog ud forbi Frihedsstøtten.

VI. Videnskabelige Samlinger.

1. Den botaniske Have.

a. Forandringer med Hensyn til Arbejdskræfterne i Haven.

I Skrivelse af 28. Februar 1888 bemærkede Direktøren for botanisk Have, at der i en lang Aarrække havde været ansat 6 Medhjælpere ved Haven, af hvilke den 1ste (for Tiden Bremer) havde en lille Fribolig for en gift Mand, de andre Fribolig for Ugifte (1 eller 2 Værelser hver), Lønningerne vare følgende: